

Alfa a Omega

Zpravodaj Farního sboru
Československé církve evangelické
v Praze 5 - Smíchově

Úvodník

Pamatuj na Ježíše Krista vzkříšeného z mrtvých, původem z rodu Davidova; to je moje evangelium.

(2 Tim 2, 8)

Ono vlastně postní období nám připomíná skutečnost, že celý náš život je ve své podstatě pústem. Život ve střídmosti je založen právě na vybudovaném „postním vědomí“. Vědomí, že všechno kolem nás a také my samotní jsme nakonec darem.

A na budování tohoto vědomí se člověk nemusí stát mystikem – i když se jedná o duchovní kvalitu. Stačí být zpočátku úplně zemitě pragmatický. Prostě když čtete, o kolik bilionů zbohatne naše společnost příští rok. Pokud se to v našem případě projeví koupí něčeho nového, je nutno v tom čísle vidět rovněž přírodní zdroje, které spotřebujeme a přírodě už nevrátíme. Běžně přemýšlíme, co vše bychom chtěli mít. Máme různé ambice. To je v pořádku, ale je potřeba si uvědomit, že vše, co bereme do rukou s tou zvláštní fascinací to uchvátit, vlastnit, obohatit si tím život, je oběť.

Jak ale budovat tohoto vědomí ve svém životě? Nejlehčí cesta je cestou pamatování si. „Pamatuj!“ je výzvou, kterou naleznete na mnoha pomnících. Pamatuj právě na ty chvíle, kdy ti život odhalil svoje hlubiny, pro které je život hodný žítí a pro něž ho vlastně chceme žít i my. Ano, ty hlubiny vyvěrají a prorážejí krustu naší každodennosti právě v náročných chvílích života, proto také ty pomníky ona náročná období dějin připomínají. V takovém pamatování si uvědomujeme, že základem života je oběť.

Jestli nevíte, jak využít nadcházející postní období, pak mám pro vás radu. Vyberte album starých fotografií a připomínejte si vlastní těžká období, nebo těžká období své rodiny, s otázkou, co jste se v tom období naučili o sobě, o světě a o Bohu. Vracejte se k těm obdobím opakovaně. Mám naději, že v takovémto vzpomínání dohlédnete Krista.

Na konci té poutě pústem je totiž oslava, obětování. Oběť vděčnosti za svobodu. Oslava, na které vítěz slaví společně s poraženým. Vítěz pokořen životem a poražený pozdvižen radostí společně slaví vítězství Kristovo.

Maroš Klačko

Vážení čtenáři!

Vstoupili jsme do postního období a očekáváme hlavní svátek roku, svátek oběti našeho Pána na kříži i Jeho vzkříšení třetí den. Do tohoto kontextu je zasazen i úvodník bratra faráře Klačka, zaměřený především na téma oběti. Jeho úvaha o paměti jako cestě k vědomí oběti přináší nečekané souvislosti.

Dalším závažným textem je tradiční zpráva o životě a práci našeho sboru v uplynulém roce. V něm se totiž přiblížila závěrečná fáze příprav k rozhodnutí o definitivní podobě plánů na rekonstrukci chrámového prostoru. Nicméně užitečné a nejspíš i radostnější je připomenout si činnosti, akce i podniky další, ať už tradiční a zavedené, tak i ty, jež slibují rozšíření našich aktivit a případně i založit tradice nové.

Jednou z tradičních oblastí sborového života, oblastí náročnou a zároveň radostnou, je výuka náboženství pro děti. O ní podala svědectví jejich učitelka sestra Švihelová. Učinila tak s vědomím vážnosti své práce, s respektem k dětem i k hostům, kteří ob čtyři týdny přicházejí hodiny náboženství obohatit, a učinila tak zasvěceně i se smyslem pro humor. A snad smím prozradit, že její text je zároveň jakýmsi rébusem, jehož smysl je signalizován závěrečnou douškou té zprávy. Uvidíme, kdo tu šarádu rozlouskne.

V následujícím příspěvku připomíná bratr farář zmíněné téma rekonstrukce našeho kostela a stručně shrnuje související dění v průběhu minulých dvou let. Důležité je, že v závěru připomněl, co nás čeká v této souvislosti v nejbližších týdnech – zejména vystavení soutěžních návrhů od 1. března v chrámových prostorách a prezentace těchto návrhů jejich vlastními autory v neděli 11. března odpoledne. Obojímu bychom měli právě před blížícím se výročním shromážděním věnovat maximální pozornost.

Na zmíněný text navazuje příspěvek bratra kurátora „Salár a sbor“. Otevírá se zmínkou o zdrojích financování projektu chrámové rekonstrukce; dál se pak téma nerozvíjí, nýbrž se zaměřuje na otázku saláru. V závěru pak zaznívá apel na naši sborovou finanční sounáležitost. – Je otázka, nakolik přímá je souvislost saláru s financováním rozsáhlých, a ne vždy nezbytných úprav; jisté však je, že obětavosti nikdy nezbyvá.

Následuje informace o diskusi (a stručný programový výstup z ní) na téma sborové vize; diskuse proběhla na výjezdním sborovém zasedání v Hvozdnici letos v lednu.

Leckoho jistě zaujme rozhovor bratra faráře s profesorem Putnou, který se loni stal členem našeho sboru. První část rozhovoru je spíše informativní, druhá se skrze postavu Erasma Rotterdamského začne točit kolem pojmu humor – smích

– výsměch – zesměšnění; a člověka napadá, jak spolu všechny souvisí, jak ale také se dovedou od sebe lišit. A jedna krapet kacířská myšlénka se vynoří při zmínce o doktorandce bádající o úloze humoru v historii: jak hrozně suché umí být, když se začne o humoru filozofovat – přitom humor v latině původně znamená vláhu.

Bratr Putna v tom rozhovoru jednu ze svých odpovědí zakončil, že nelze zesměšnit samého Pánaboha: „Co by to bylo za Pánaboha, kdyby ho šlo zesměšnit!“ My jsme na samý konec čísla zařadili židovskou anekdotu, v níž sám Pánbůh vystupuje, dokonce docela legračně. Snad se to čtenářům nebude zdát blasfemické.

Jan Horálek

Smíchovský sbor v roce 2017

Výroční zpráva o životě a práci farního sboru ČCE v Praze 5 – Smíchově

Nosným tématem byla i v roce 2017 rekonstrukce našeho kostela. Jsouce poučení z neblahého finále předchozího pokusu o nalezení vhodného architektonického řešení technických potřeb chrámového prostoru, vytyčili jsme si smělý plán zvládnout přípravu projektu místo pěti let za 12 měsíců. Určili jsme si harmonogram, ustavili komisi, vypsali hned dvě ankety zjišťující osobní preference každého člena sboru, zkrátka vystříhali jsme se chyb minulosti a díky buldočímu úsilí především našeho bratra faráře vše nasvědčuje tomu, že nadcházejícímu výročnímu sborovému shromáždění předložíme ke schválení kvalitní projekt renomovaného ateliéru, který vybere porota složená z našich starších a odborného garanta, totiž paní architektky Evy Velkové.

Máme též radost z nového projektu vzešlého z občanské platformy Sousedění, jíž jsme členem, a to Kavárenského klubu Do nebe, který spravuje manželka našeho br. faráře Sára. Smyslem kavárenského klubu (KK) je otevřít krásný prostor terasy i lidem mimo náš sbor a vytvořit tak místo pro setkávání a propojování sousedů, členů sboru, studentů, obyvatel sborového domu i všech dalších. V září měl pozitivní ohlas Akustický koncert na terase, kde vystoupilo 5

hudebních uskupení a muzikantů a krásnou atmosféru si i díky babímu létu užilo kolem 70 diváků, převážně studentů. Akci pořádal KK ve spolupráci se studentskou iniciativou O lidech lidem. Od října se klub díky spolupráci s DEGP přesunul z terasy do útulných prostor pražského německojazyčného sboru ve 3. patře, kde v rámci klubu probíhá i kulturní program (vyprávění o cestách, koncert irské hudby, autorské čtení a další).

Sborové statistiky se oproti rokům minulým výrazným způsobem nikterak nevychýlily. Za zmínku však rozhodně stojí, že naše řady rozšířili Alice Pištorová, Petr Brodský a Martin Putna. Z pravidelných akcí proběhlo jak lednové výjezdní sborové zasedání, tentokrát na Malešově (samozřejmě i s exkurzí tvrze), adventní večere „Stalo se v Hürtgenwaldu“ a stejně tak jsme dvakrát slavili dvojjazyčné bohoslužby s německojazyčným sborem. Milým plodem naší nadnárodní družby jsou i čtvrtetní konverzační hodiny v německém jazyce, které probíhají ve farářském bytě a jichž se účastní vždy několik členů DEGP a několik „našich“. I nadále též v pravidelných termínech připravujeme občerstvení pro bezdomovce. Funkce sborové sestry se v červnu ujala Marcela Vyrželová, která nahradila Huga Švece.

Naše děti si na čtvrtou adventní neděli připravily vánoční hru. Šlo o adaptaci pohádky Oskara Wilda „Sobecký obr“, kterou připravil Maroš Klačko společně s konfirmandem Janem Krupou. Malá zahrádka velkého sobeckého obra se mění na dobrodružný nekonečný a podivuhodný svět malého dítěte, které v sobě obr objeví po tom, když se mu v srdci zrodí Kristus. K poetické atmosféře přispěl i krásný hudební doprovod, který obstarali Smíchovští příležitostní zpěváci, a samozřejmě i naši malí odvážní herci, kteří sklidili zasloužené ovace.

Na pořadu biblických hodin bylo čtení evangelia podle Jana, od září ho pak vystřídal starozákonní kniha proroka Ezechiela. Setkání nad texty Písma jsou zpestřena občasnými tematickými setkáními, vedenými sestrou Žofií Vobrovou. Návštěvnost je sedm až deset lidí. Jarní úterní večery byly vyhrazeny pro večerní meditace jak v tichu, tak při poslechu hudby. Podzimní úterky jsme měli možnost si v rámci dvanáctidílného cyklu osvěžit úvod do křesťanského myšlení.

Hodiny náboženství pro děti vede od září Zuzka Švihelová. Účastní se jich děti ze tří rodin a jednou za měsíc jsou zpestřeny návštěvou hosta.

Pravidelné hodiny náboženství pro děti matek ubytovaných v azylovém domě EZER neprobíhají, jelikož se rodiny, které této možnosti využívaly, odstěhovaly a nové nemají o takovou službu zájem.

Děkujeme za varhanní doprovod při bohoslužbách. Stálou sestavu – Libuška Nývltová, Pavlína Krupová a Josef Coufal – posílili otec a syn Veberovi.

Naopak bratr Bednář pravidelné působení u nás ukončil.

SPZ fungují víceméně v obvyklém režimu – cca 35 zkoušek s malou průběžnou personální obměnou. K zimnímu soustředění jsme využili pozvání z Dobříše, k letnímu možnost slevy na ubytování v Úštěku, tj. ve sboru, který jsme finančně podpořili. Takřka každou první neděli v měsíci jsme oživilí bohoslužby – především nácvikem nových písní. U Martina ve zdi jsme spolupracovali s varhaníkem DEGP a vystoupili jsme i při ochutnávkě polévek pro bezdomovce – akci platformy Sousedění. Část sboru se účastnila také slavnostního předávání cen paměti národa v Národním divadle.

Nejnáročnější hudebním počinem byla Noc kostelů, kdy jsme si dopřáli i slušný orchestr. Největší radost ale máme z Květné neděle, kdy se zúročilo dlouhodobé úsilí o větší propojení aktivit dětí a činnosti SPZ. V tomto trendu rozhodně chceme pokračovat. Radost nám udělal také zájem o tradiční vánoční nešpory navzdory tomu, že Štědrý den vyšel na neděli.

V našem chrámu účinkovaly i další soubory – při Noci kostelů Musica Rustica a Tibia Pragensis. Pro několik dalších akcí jsme poskytli pronájem prostoru. Je to jedna z důležitých forem využití chrámu, na kterou musíme pamatovat i při uvažování o plánovaných úpravách a změnách užití stávajících sborových prostor.

V sobotu 10. června se uskutečnil sborový výlet do Polabí. Společně putování jsme zahájili návštěvou Národního hřebčína v Kladrubech nad Labem. Zajímavě podávané informace o zdejším chovu koní nám ještě zpestřila možnost užít si ve stájích s těmito nádhernými tvory bezprostřední kontakt. Následoval dnes už téměř tradiční bod programu, a to prohlídka další z dobře zachovaných románských památek. Tentokrát se jednalo o kostelík v obci Jakub u Kutné Hory. Po společném obědě v Nových Dvorech jsme se přesunuli do nedaleké Kačiny, abychom si prohlédli rozlehlý empírový zámek spojený s rodem Chotků, prošli se okolním parkem a poseděli v zámecké kavárně. Posledním zastavením byl působivý secesně kubistický kostel v Pečkách, který patří naší církvi.

I letos jsme část finančních prostředků, které má náš sbor k dispozici investovali do údržby budovy – tentokrát jsme opravili vlhké omítky v předsáli před Křížkovou síní a vymalovali chodbu před sborovou místností. Dále jsme si nechali vypracovat projekt rekonstrukce terasy, kam již několikrát zatekla voda a necháváme si zpracovat studii odvlhčení suterénních prostor.

Na závěr děkujeme všem, kdo obětavě pracují pro sbor, i těm, kteří si jejich práce váží.

AK

Náboženství pro děti: Janovo zjevení, hosté a výlet

Než na konci „školního“ roku předám slovo dětem, aby do Alfy napsaly vysvědčení pro mě a pro celou koncepci hodin náboženství, ráda bych teď, kdy se ocitáme na konci prvního pololetí, umožnila čtenářům našeho sborového časopisu nahlédnout do té části sborového života, která je určena nejmenším z nás, našim největším nadějím, evangeličatům z hodin náboženství pro děti.

Náboženství pro děti se koná vždy ve středu od 17:45 a je určeno pro děti před konfirmační přípravou; účastní se jej pět dětí ze tří rodin. Děti jsou to velmi tolerantní, neb jim moje přítomnost zřejmě nevádí a jsou s ní smířeny. Naším hlavním tématem pro tento rok je poslední kniha Bible, totiž Janovo zjevení, které se snažíme projít hravou a veselou formou dle výkladů docenta Jiřího Mrázka, děkana ETE, a Ludka Rejchrt, bývalého faráře ČCE. Mottem, jak Zjevení pojmout a nevylekat děti, je samotný název Rejchrtovy knihy, totiž že Apokalypsa je Zpěvem o naději (a o lásce Ježíše Krista, kteréžto nás mají posilovat, nejlépe vždy a za všech okolností, na nějaký konec světa nehledě). Na tomto místě se přiznávám, že každá minuta přípravy mě nadmíru těší. Přiznávám také, že se při hodinách i přípravě realizuji a sem tam si plním nějaký svůj vlastní sen. Jestli mě někdy něco trápí, pak chmury z obav, zda ty děti netahám za nos, když vlastně děláme to, co jsem já vždycky dělat chtěla...

Nicméně (a to i moje ego musí nutně přiznat) to nejskvělejší do hodin přinášejí hosté, kteří jsou zváni ve čtyřtýdenních intervalech. Ta učitelská část mého já žasla nad úžasnou Karolinou Härtelovou, jež děti seznámila se světem nevidomých, když dokonce přinesla i knížku (!) pro slepé. S Helenou Esterlovou si děti konečně zazpívaly a zahrály na hudební nástroje, protože tato dovednost

patří, podobně jako třeba výměna pneumatik nebo počítání integrálů, mezi ty, jež neovládám. Obrovskou radost jsem měla z besedy s paní Michaelou Vidlákovou, která přežila terezínské ghetto. Tato paní plná elánu mi vyrazila dech hned svým prvním e-mailem, kdy mě požádala o zajištění promítačky, protože má připravenou powerpointovou prezentaci na flešce. A pak, zas a znova, mi dech vyrážela svým vyprávěním, a když jsem se podívala na ta naše evangeličata, řekla bych, že i ona byla zcela fascinována výkladem.

Novinkou v programu pak byl výlet. Směr a cíl našeho putování určila nezisková organizace Letní dům, věnující se dětem a mladým dospělým z dětských domovů, když u Vltavy pořádala světelný happening. A bylo to moc hezké: jak zařídit divadlo, sledování malíře při práci či koncert, a přitom se ani nenadřít...

Nabízí se otázka: a co bude dál?

Nechejme se překvapit.

Nakonec PS: Všimli jste si, že všechny odstavce začínají na „N“?

Z. E. Švihelová

Po dvou letech

Ohlédnutí za dvouletým hledáním nové podoby komplexního řešení sborových prostor.

VSS v roce 2016 uložilo staršovstvu uspořádat anketu ohledně realizace projektu rekonstrukce připravené arch. Hanou Seho. Výsledky ankety skončily výrazně ve prospěch možnosti hledání jiného řešení technického problému. Staršovstvo vzalo výsledky ankety za závazné a v projektu rekonstrukce podle projektu Hany Seho se rozhodlo nepokračovat. Zároveň však neustoupilo v přesvědčení, že řešení by mělo být komplexní, a tedy zahrnovat stránku jak technickou, tak estetickou. Postup, který jsme zvolili, je otevřená architektonická soutěž s aktivní účastí členů sboru; tento postup byl v roce 2017 na VSS schválen.

Staršovstvo ustavilo komisi pro hledání jiného řešení, která uspořádala v červnu 2017 otevřenou debatu. Výstup formuloval potřeby sboru a stal se základem pro zadání architektonické soutěže. O sporných bodech komise uspořádala dvě další ankety. Staršovstvo poté vypsal o otevřenou soutěž, jejíž porota je složena z členů staršovstva, Hany Stelzerové a arch. Evy Velkové, která staršovstvo soutěží doprovází jako odborný poradce. Vzhledem k nečekanému vypovězení smlouvy nájemci bytů v prvním patře sborového domu byly do soutěže zahrnuty rovněž takto uvolněné prostory, které původně sloužily k sborovému životu; staršovstvo se rozhodlo jejich funkci v nějaké míře obnovit.

Do prvního kola se přihlásilo 18 ateliérů, z nichž postoupily do druhého kola tři. Soutěžní návrhy jsou od 1. března toho roku vystaveny v chrámových prostorách. 11. března se uskuteční od 15 hodin veřejná prezentace, kde své návrhy představí sami autoři. Na tuto prezentaci jsou všichni členové sboru srdečně zváni. Porota následně návrhy vyhodnotí a s přihlédnutím k možnostem sboru rozhodne, zda některý z projektových návrhů přijme k realizaci. Rozhodnutí bude předloženo před VSS 2018 ke schválení.

Za staršovstvo Maroš Kláčko

Salár a sbor

Sblížícím se Výročním sborovým shromážděním, na němž bychom měli rozhodnout, jaký směr nabere uvažovaná úprava interiéru kostela, bychom pomalu měli začít uvažovat o možných zdrojích financování, a to bez ohledu na to, které řešení „zaboduje“. Možností je víc: různé účelové sbírky, granty, mecenáši, spolufinancování od městské části výměnou za poskytnutí zvelebených chrámových prostor např. pro koncertní účely, holandský barter – finanční dar výměnou za zajištění pobytu např. pro větší skupinu tamějších mládežníků... Na lednovém výjezdním sborovém zasedání jsme se rovněž zamýšleli nad tím, co nebo jakou službu, na kterou by byli lidé ochotni finančně přispět, můžeme jako sbor či jednotlivci nabídnout. A návrhy padaly zajímavé, ale o tom až příště.

Předtím bychom si měli osvěžit definici a smysl základního sborového příjmu, tzv. saláru. Řády CČE praví: „Salár je pravidelný roční dar, který církev očekává od každého svého člena s vlastním příjmem v doporučené výši pěti procent jeho celkových ročních čistých příjmů. Salár se platí jednou ročně nebo ve splátkách farnímu sboru, do něhož člen patří. Manželé mohou platit společně. Salár se neočekává od člena sboru bez vlastního příjmu. Neplacení saláru nemůže být důvodem k vyloučení z církve.“

Salár je tedy základním příjmem sboru, ze kterého je financován jeho provoz (občerstvení po bohoslužbách, energie, platy sborových zaměstnanců, nutné opravy budovy) a též povinné celocírkevní a seniorátní odvody. Z těch je mj. placen náš farář, ústřední církevní kancelář apod. Náš sbor má oproti jiným výhodu možnosti pronájmu části sborových a domovních prostor. Prostředky získané tímto způsobem však většinou „pohltní“ sama nemovitost, a tak výše zmíněné výdaje jsou financovány především opět právě ze saláru a nedělních sbírek.

A teď optikou účetní statistiky: na saláru jsme loni vybrali 377 170 Kč. Salárníků (což je někdy jednatel, jindy početná rodina) máme 86. Vydělením

těchto dvou čísel získáme cifru 4 385 Kč na jednoho salárníka. Toto číslo ovšem nelze brát jako průměrný salár „na hlavu“, jelikož jsou v něm započteny dříve zmiňované sdružené platby za celé rodiny. Výše příspěvku jednoho salárníka se pohybuje od 100 Kč do 36 000 Kč za rok.

Před Vánocemi rozvážíme s křesťanskou službou dárkové balíčky pro seniory, což mnozí z nich berou jako příležitost k předání ročního saláru, který je pro ně určitým pojátkem s naším sborem a považují za svou důstojnost ho uhradit. Jedna z takových návštěv se odehrává i u nejmenované loni dvaadevadesátileté členky sboru, bydlící v panelákovém bytě, kde by se bez jakýchkoliv úprav a rekvizit mohl z fleku natočit retro film z roku 1973. Vždycky nám nabídne kávu a cukroví a po probrání ročních novinek nám na odchodu třesoucí se rukou předává obálku se dvěma tisíci a omluvným hlasem dodává: „Promiňte, víc opravdu nemohu“. Vždycky se trochu zastydím a zeptám se sám sebe: A já také nemohu dát víc, než dávám?

Zkrátka, než začneme žádat o pomoc okolní svět, měli bychom mít jako jednotlivci i jako sbor dobrý pocit z vlastního přístupu ke sborové finanční sounáležitosti.

Aleš Kratochvíl

Vize 2018

Na tradičním lednovém výjezdním sborovém zasedání, jež se letos konalo v Hvozdnici, proběhla mimo jiné diskuse na téma „vize našeho sboru“. Shrnutí obsahu této rozpravy vedlo ke stručnému, ale pregnantně formulovanému textu, vymezujícímu programový rámec směřování našeho sboru:

„My, farní sbor Českobratrské církve evangelické, se vnímáme jako otevřené společenství, jež je částí světového křesťanství a zároveň integrální součástí české občanské společnosti. V prostředí nových možností a výzev i duchovního hledání, a ovšem též odcizení a nejistoty, bychom rádi podle svých možností jednali a žili v duchu naší i své víry.

Chceme pro současného člověka zprostředkovávat evangelium a působit k rozvoji osobní víry pro ty, kteří ji v sobě mají, a pomáhat těm, kteří ji hledají.

Hodláme podporovat a rozvíjet solidaritu jednotlivců, rodin a skupin všech generací a vnášet hodnoty víry, naděje a lásky do všech oblastí života jednotlivců, věřících i společnosti.

To vše chceme konat s cílem oslavit Boha a Jeho dílo doma i ve světě.“
red.

Rozhovor s Martinem C. Putnou

1, *Co v současné době zaměstnává tvoji mysl? Co tě fascinuje?*

V každé myslí se vždycky nějak mísí přemítání o makrosvětě a mikrosvětě. Přemítání o makrosvětě je dost bolestivé, protože tento svět zjevně opět prochází jakousi krizí a uvidíme, jak v ní obstojíme. Koneckonců, i v biblických dějinách jsou případy, kdy něco dopadlo špatně. Ale nikdy to není katastrofa definitivní. Přemítání o mém mikrosvětě je naopak celkem pokojné. Dodělal jsem poslední „velké knihy“, které jsem chtěl napsat – Česká katolická literatura 1945–1989 vyšla na podzim, Obrazy z kulturních dějin Střední Evropy by měly vyjít na jaře ve Vyšehradu – a myslím, že do dalších takhle dalekosáhlých vědeckých projektů se pouštět nechci. Takže spíš poklidně přemítám, čím můžu být ještě užitečný.

2, *Je nějaká kniha, historická postava nebo umělecké dílo, ke které či kterému se opakovaně vracíš a je promýšlíš?*

Jak se proměňuje čas – ten v makrosvětě i mikrosvětě –, mění se i postavy a epochy, které se z těch dějin vynořují a náhle promlouvají výrazněji než předtím. Minulý semestr jsme začali se studenty na bytovém semináři, který děláme u mě doma u knihovny, číst Erasma Rotterdamského, Chválu bláznivosti. Erasmus byl muž na přelomu epoch, který vnímal selhávání církve i univerzity své doby, volal po očistě a obrodě – ale přitom nechtěl být tak radikální jako Luther. Chtěl najít jakousi úzkou cestu středem, mezi konzervativním papežským katolicismem a reformací, která byla hlavně na počátku hodně divoká. Samozřejmě mu pak nadávaly obě strany. A přesto ono hledání cesty středem, jakéhosi vyvažování starého a nového, „pravého“ a „levého“, je strašně aktuální. Možná nemožné. Uvidíme. Jo a co ještě na Erasmusovi naprosto zásadní: smysl pro humor.

3, *Není to tak dávno, co jsem četl doktorandskou práci, označující právě humor jako hlavního původce změn politického klimatu v Evropě. Autorka tvrdila, že právě tehdy, když se lidé konečně odváží smát původci oprese, je možná změna. V této souvislosti soudí, že ne teologické argumenty, ale humor byl skutečným motorem reformace. Erasmus naučil lidi smát se na účet papeže, církve a potažmo na sobě. Podobnou úlohu v protikomunistických protestech v Polsku na konci minulého století sehrálo hnutí Pomerančová alternativa (polsky Pomarańczowa Alternatywa). Čemu se potřebujeme v Čechách dnes začít smát my? A co nám brání, abych se začali takhle smát? Anebo, není to u nás nějak obráceně a naopak, takže bychom se měli přestat konečně jízlivě vysmívat všemu a všem?*

Je zapotřebí umět se smát všemu, když na to přijde. Smích na adresu mocností tohoto světa, ať církevních nebo světských, je svatý smích. Je to smích, který strhává z pomníků všechny modly, které hrozí člověku: Hej, nám se budeš klanět. A Pánaboha samého zesměšnit nelze. Co by to bylo za Pánaboha, kdyžy ho šlo zesměšnit!

4, *Co z křesťanské kultury, která by se dala velmi volně pojímat jako důsledek velikonočních*

událostí, k tobě nejvíce mluví?

Poezie Bohuslava Reynka. Ta, která nahlíží celý svět skrze velikonoční události. „Bože můj, hořím naději,

že věci, které se nedějí

se stanou.“

Ptal se Maroš Kláčko

Židovská o pekle

Na procházce Starým Městem potká Kohn Roubíčka a ten na něj hned vyhrkne: „Poslouchaj, Kohn, řeknou mi, jak je to s tím peklem? Je snad doopravdy, nebo se to jenom říká?“ „Mě se na to neptaj,“ oduší Kohn, „to neví ani náš rabín.“ „A ví to teda někdo?“ dotírá Roubíček. „No, asi jen sám Všemohoucí. Ale vida, támhle zrovna jde, třeba nám to poví.“ Přejdou k Němu, pokloní se a přednesou svůj dotaz. „No, jak by mohlo nebýt,“ zahlaholí Všemohoucí, „kam by se poděly všechny zákony, morálka i víra! A není jen jedno, každé náboženství má své – je peklo křesťanské, mohamedánské, i vy máte svoje! Chcete některé vidět?“ – „No, když jsme tady v Praze, ukázal bys nám to křesťanské?“ „Staň se!“ přikáže Všemohoucí, otevře se vchod pod zem a všichni schází dolů. Přijdou do zakouřené sloje, tam čerti přikládají pod kotle, v nich se vaří hříšníci, samý pláč a skřípění zubů – všechno, jak má být.

Když se octnou zpátky, odváží se Roubíček: „A mohl bys nám, Svatý, ukázat i to mohamedánské?“ – „Proč ne?“ A octnou se v klidném serailu, na kobercích v chládku spočívají hříšníci u vodních dýmek, zahalené odalisky roznášejí šerbet... Kohn i Roubíček se rozčílí: „Co je to za spravedlnost? Jako by nestačilo, že kde kopnou do písku, hned vytryskne nafta – a ještě tohle?“ – „Ba ne,“ klidní je On, „Ty ženské jsou pod těmi burkami strašně ošklivé!“ – „No tohle,“ rozjasní se Kohn, „to je teda peklo, jak se patří!“

A Roubíček se osmělí: „Neukázal bys nám taky to naše, židovské?“ I v tom jim Pán vyhoví. Octnou se v příjemné kavárně, číšníci roznášejí konvičky a šálky, z jednoho kouta se ozývá ťukot kulečnickových koulí, z druhého pleskání karet... Oba smrtelníci se rozzáří: „Tak přece jen je nějaká spravedlnost, za všechny ty křivdy a pogromy, aspoň po smrti!“ Leč Všemohoucí je zklame: „Ó nikoli, tak jednoduché to není: to kafe se nedá pít!“ Kohn na to obdivně: „No to je peklo opravdu ďábelský. Stejně jako to mohamedánský...“ A pak ho napadne: „Ale když můžou být pekla krutá přímo rafinovaně, proč ho mají křesťani tak primitivně brutální?“ Na to Pán rozhodí rukama: „A víte, že ani nevím? Když ale oni to tak chtějí!“

Kalendárium

11. 3.	Neděle	9:30	Bohoslužby – M. Klačko
11. 3.	Neděle	15:00	Prezentace soutěžních návrhů rekonstrukce kostela
12. 3.	Pondělí	18:30	Schůze staršovstva
18. 3.	Neděle	9:30	Bohoslužby – M. Klačko
18. 3.	Neděle	10:30	Výroční sborové shromáždění
25. 3.	Neděle	9:30	Květná neděle, hudební vystoupení dětí a SPZ – I. Mareš
30. 3.	Pátek	9:30	Velký pátek – bohoslužby s večerí Páně – V. Glandová
1. 4.	Neděle	9:30	Hod Boží velikonoční - bohoslužby s večerí Páně – J. Nečas
8. 4.	Neděle	9:30	Bohoslužby s večerí Páně – V. Glancová
15. 4.	Neděle	9:30	Bohoslužby s večerí Páně – J. Malý
19. 4.	Čtvrtek	18-22	Večerní program všeliké mládeže pražského seniorátu
19. 4.	Čtvrtek	19:00	Schůze staršovstva
22. 4.	Neděle	9:30	Bohoslužby s večerí Páně – J. Pechar
29. 4.	Neděle	9:30	Bohoslužby s večerí Páně – V. Kopecký
25. 5.	Pátek	18-22	Noc kostelů

Alfa a Omega

Vydává třikrát až čtyřikrát do roka Farní sbor Českobratrské církve evangelické, Na Doubkové 8, 150 00 Praha 5 - Smíchov

Telefon: 251 564 204 Web: smichov.evangelnet.cz E-mail: smichov@evangelnet.cz Bankovní spojení: 2300335514/2010

Rediguje redakční rada ve složení: Jan Horálek (vedoucí), Maroš Klačko, Aleš Kratochvíl, Martin Pícek (grafika), Marcela Vydrželová.

Jazyková korektura Libuše Masarová